

rod osul în colțișorul meu. Literatura pilduitoare, mieroasă. Moralitatea osânditoare.) Putem cădea și, prin aceasta, siguranța nu încape nicăieri. Vivere periculosamente. Monahul cunoaște lozinca nietzscheană la fel de bine ca Mussolini. Viața monastică e tot atât de plină de

greutăți, hârtoape, viroage, coclauri și deznădejdi ca cel mai negru roman existențialist. Unde te-ntorci, numai capcane. Parois, zic existențialiștii francezi. Ce salt se cere!

Sursa: doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă

11 iulie

18:00

Vecernia și Litia

Duminică

12 iulie

08:00

Utrenia și Sfânta Liturghie

Ap. Romani 10, 1-10; Ev. Matei 8, 28-34; 9, 1; glas 4

→ **Duminica a 5-a după Rusalii** (*Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei*)

→ Cinstirea Sfintei Icoane a Maicii Domnului Prodromița de la Muntele Athos;

→ Sfinții Mucenici Proclu și Ilarie;

→ Sfântul Cuvios Mihail Maleinul;

→ Sfânta Veronica;

→ Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul

*Slujbele se transmit **ÎN DIRECT** prin intermediul siteului nostru: sfantul-ilie.ro

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Cel mai de preț în această viață este să lași toate și să-ți plângi păcatele tale, pentru că cea mai scumpă pentru noi este veșnicia.” – Părintele Ilie Cleopa

Nr. 346 / 5 iulie 2020

FAMILIA ȘI CASA PĂRINTEASCĂ

Cea mai mare artă este a ști să locuim laolaltă cu casnicii noștri și a ne iubi unii pe alții cu gingășie. Acest fel de viețuire trebuie să înceapă prin pilda părinților. Nu trebuie să uităm că fiecare casă se aseamănă cu cei care locuiesc în ea. Firea nobilă și sensibilitatea sufletească a celor din cămin fac ca întreaga casă să fie un loc plin de rafinament și frumusețe, pe când, dacă omul are o fire grosolană și urâtă, tot astfel va fi și casa în care el trăiește.

Un alt fapt de mare însemnătate în viața de familie este legătura de dragoste dintre membri; nu numai dragostea în sine, ci a o lucra în viața de zi cu zi a familiei, a o înfățișa în cuvinte și în purtare. Afecțiunea, în căminul familiei, nu trebuie să fie niciodată formală, ci sinceră și firească.

**SFÂNTA MUCENIȚĂ
ALEXANDRA**

1872 - 1918

ÎMPĂRĂTEASA RUSIEI

Copiii au nevoie de bucuria și fericirea din sânul familiei, după cum florile au nevoie de aer curat și de lumina soarelui. Cea mai bogată moștenire pe care părinții o pot lăsa fiilor și fiicelor lor este o copilărie fericită, plină de amintiri duioase despre tată și mamă. Aceste preafrumoase aduceriminte îi vor însenina în zilele mohorâte și triste din viitor, îi vor păzi de ispite și îi vor ajuta la vreme de tulburare și necaz, după ce părăsesc casa părintească.

Fie ca Dumnezeu să-i ajute fiecărei mame, ca ea să înțeleagă prețul și măreția sarcinii care i-a fost încredințată atunci când în pântecul ei s-a zămislit pruncul pe care va trebui să-l nască, să-l hrănească și să-l crească. Datoria părinților este aceea de a-și pregăti copiii pentru viață și pentru încercările prin care Domnul Dumnezeu îi va trece de-a lungul viețuirii lor pământești. [...]

În însuși cuvântul „bărbăție”, în însăși noțiunea de curaj se află ceva care vădește o tânjire nestrămutată după vitejie, tânjire pe care o nutrește, mai mult sau mai puțin conștient, inima fiecărui om. Dar poate că adevărata bărbăție este, cel mai adesea, cu mult mai puțin vitejească decât ne-o închipuim noi, vădindu-se, însă,

deosebit de puternică și de lucrătoare în viața noastră de zi cu zi. Principalul mijloc de a ne dovedi curajul constă în deosebi în lucrurile deosebit de mărunte, dar a căror mare valoare se ascunde în faptul de a fi săvârșite cu deplină credință în Dumnezeu: să fim în stare să ne tănuim starea sufletească, pentru a nu tulbura sau mârni pe cel de lângă noi, să nu suflăm niciun cuvânt despre necazurile și amarul nostru, spre a nu-i împovăra pe cei dragi, să luăm cei dintâi asupra noastră poverile, în loc să așteptăm aceasta de la aproapele, să-i iertăm întotdeauna pe ceilalți, dar niciodată pe noi înșine.

Pentru cei mai mulți dintre noi, cea mai mare ispită aceasta este - pierderea curajului; cea mai grea încercare prin care ne sunt măsurate puterile - tăria de a ne păstra curajul după un șir lung și monoton de nereușite, în mijlocul greutăților de zi cu zi, care atâta ne înfurie și ne amărăsc, poate, ani la rând, fără să întrevădem nicio schimbare. Distanța ne istovește, nu ritmul. Distanța față de țelurile noastre, iar nu iuțimea cu care înaintăm către ele. Să nu te oprești din drum, să nu te abați de la calea cea adevărată, să deslușești și să păstrezi drumul cel drept, chiar și atunci când lumina e deosebit de

slabă, iar flacăra abia mai pâlpâie, și să nu te îndoiești nicio clipă de prețul atât de înalt al binelui, nici măcar atunci când binele pare să nu se mai vădească nicăieri, sub niciun chip - aceasta este crucea pe care mulți o au de purtat în această lume și numai în măsura în care răspund acestei chemări, oamenii își arata adevărata vrednicie.

Sursa: **Sfânta Împărăteasă Alexandra a Rusiei**, *Să învățăm să iubim*, Editura Predania, 2019

**PĂRINTELE NICOLAE
STEINHARDT**

1912 – 1989

PĂRINTELE ILIE CLEOPA ÎN AMINTIREA PĂRINTELUI NICOLAE STEINHARDT

Părintele Cleopa – după ce a trăit vreo patru ani în pădure (mâncând mai mult rădăcini, neavând posibilitatea să aprindă focul – fumul ar fi fost reperat -, susținut de câțiva țărani, dar nu pe vreme de zăpadă – urma pașilor ar

fi pus organele de represiune pe drumul cel bun –, viețuind în bună vecinătate cu fiarele) — e acum la Sihăstria, ca simplu călugăr.

Dinu Pillat și cu mine, plecând de la Văratec, ajungem la Sihăstria pe la ora prânzului. O zi măreață de August: lumina și peisajul aparțin lumii nestricăcioase de după învierea de obște. Neprihănirea, din toate părțile, te izbește, te ia de gât, te învinge.

La căsuța de pe măgură a părintelui Cleopa ajungem cu greu. Se vede că fostul prigonit se ferește ori e supravegheat, ori amândouă. Izbutim, prin intervenția unor monahi cărora le explicăm ce-i cu noi (și partea asta ia mult timp), a fi primiți. Călugărul cu părul și barba de-un negru intens, care se ținea atât de drept, e cărunț acum și împutinat la trup. Ne oprește cu bucurie mai bine de trei ceasuri la el, a rămas același vorbitor fluent. Ne învață despre ispite și distincția ce trebuie făcută între ispitele din stingă și cele din dreapta. Ispita din stânga, o știm cu toții: e a patimilor, a viciului, a răului. Dar se mai află și una din dreapta, e mai surprinzătoare, provine din virtuți și calități, din dorința de a face binele. (Evlavia satisfăcută de sine. Binele impus cu sila. Dumnezeu e sus în cer, toate-s bune pe pământ. Am har, ce-mi pasă, mă duc să-mi